

ඇතන කෙටි කතාව

තුනන්කාමන් නොදැන සිටි ලංකා කුමවේදය

ඒ දැනට අවුරුදු දහසකට පමණ පෙර අගෝස්තු නිවාඩුවයි. මිසරයේ පිරමිඩ දැකගන්නට කලක් කියසේ බොහෝ ආශාවෙන් සිටි මාත්, බිරිත්දැක්, දියණියන් දෙදෙනාත් වසර තුන් දහසකටත් වඩා පැරණි නටබුන් අතර දින දහසක සංචාරයකට මුල පුරමිනි. එහිදී අත්දැක දේ අතර තවමත් මගේ මතකයෙන් බැහැර කළ නොහැකි සිද්ධීන් කීපයක් වෙයි. තුනන්කාමන් Tutankhamun නමැති තරුණ රජතුමාගේ සොහොන් ගැබ තැරවීමට යෑම සහ එහි පින්තූර ගැනීම ඉන් එකකි.

සොහොන් ගැබේ තනි රනින් නිමකළ තුනන්කාමන් රජුගේ මුහුණේ පිළිරුව

මා මේ කියන්නට යන්නේ එම සොහොන් ගැබේ පින්තූර ගත් ආකාරයයි. අනෙක් සොහොන් ගැබ්වල මෙන් නොව මෙම තුනන්කාමන් ගර්භයේ මුරකාරයෙක් රැකවල් ලා සිටියේය. කිසිවෙකුට කැමරා හා විඩියෝ කැමරා එය තුළට ගෙනයාමට අවසර නැති බව මෙන්ම, එහි පින්තූර ගැනීම සඳහා තනනම් බව දැක්වෙන දැන්වීම් අලවා තිබුණි. මුරකරුද එකවරම අප අත තිබූ කැමරා දැක ඒවා එතැන වූ අවටාලයක තබා ඇතුළට යා යුතු බව දැන්වීය. ඒ කියු ලෙස කැමරා ආම්පන්න එහි තබා එම ගර්භයට පිවිසී අපි එහි අලංකාරය නැරඹීමට පිවිසීම තිබුණු විචිත්‍ර සින්තම් සහ අගනා ගෘහ භාණ්ඩ මෙන්ම රත්තරනින් කෙරුණු නොයෙක් ආභරණ සහ විශේෂයෙන් තුනන්කාමන්ගේ සන රත් මුහුණක් ද තිබුණු අතර ඒවා සැබැවින්ම ඇස් ගණනාවකින් බැලිය යුතු

තරමේ තැනක් වූයේ ය. ඒ තුළ ඡායාරූප ගැනීම තහනම් වූයේ ඒවා මත එක්තරා පුස් වර්ගයක් බිහිව තිබීමත්, කැමරාවේ ක්ෂණික ආලෝක ධාරාවෙන් ඒ සිතුවම් සහ භාණ්ඩවලට හානි සිදුවීම වැළැක්වීමටත් යන්න දැන්වීම් මගින් පවසා තිබිණ.

එහෙත් සොහොන් ගැබ අභ්‍යන්තරයේ ඡායාරූපයක් නොගෙන ආපසු යන්නට මගේ හිත ඉඩ දුන්නේ නැත. කිසිවෙකු ළඟ පාත නැතිවන තුරු සිට මුරකරුට කිවු වූ මම මගේ දියණියගේ ආසාවට සොහොන් ගැබේ එක පින්තූරයක් ගන්නදැයි ඇසුවෙමි. ඒ වචන ඇසෙත් මා වෙත කඩා පැත් ඔහු, “ නෑ... නෑ... අපේ බෑ...” යයි ස්ථිරවම කියා සිටියේය. මම ඩොලර් දහයේ නෝට්ටුවක් සාක්කුවෙන් ගෙන ඔහු වෙත දික් කළෙමි. එයැණින් ඔහු මුහුණට සිනා-වක් නැගිණි. **Fifty** (පණහයි) ඔහු කීවේය. **Twenty** (විස්සයි) කී මම තව ඩොලර් දහයේ නෝට්ටුවක් සාක්කුවෙන් ගනිමි. මගේ කැමරාව ද, ඩොලර් විස්ස ද අතින් ගත් ඔහු මටත් මගේ දියණියටත් පහළට එන ලෙස අතින් සංඥා කරමින් පහළට බැසගෙන ගියේ ය. (මේ වන විට මගේ වැඩිමහල් දියණියත්, බිරිඳත් වාහනයට ගොස් සිටියහ.)

ශබ්ද නොකරන ලෙස ඇඟිල්ලෙන් දෙතොල තද කරමින් ඉදිරියට ගිය ඔහු අලංකාර බිතු සිතුවම් පසුපලයට තබා අප දෙදෙනාගේ පින්තූර කීපයක් ගත්තේය. අනතුරුව කැමරාව මා අතට දී ඉක්මනින් තව පින්තූර කීපයක් ගෙන උඩට එන ලෙස කියා උඩට දුවගෙන ගියේය. තව පින්තූර කීපයක් ගත් අපි ඉක්මනින් උඩට ආවෙමු. වාසනාවට ඒ වන තුරු තව නරඹන්නන් පැමිණ තිබුණේ නැත.

ශ්‍රීලාංකික පුහුණුව යටතේ ඉගෙන ගත් කුමවේදයක් කලකට පසුව ප්‍රායෝගිකව යෙදූ ආකාරයයි ඒ. නරක නෑ නේද?

♦ නිතිඥ අනුර හෘගොඩ
London

ඔවුනා යුරතල් සතෙකි!

ලංකාව ගැන ලෝකේ සිද්ධවෙන දේවල් ගැන මෙවිවර කතාකරන්න දේවල් කියෙද්දී හදිසියේම ඔටුවෝ ගැන කතාකරන්න ඇයි කියලා මේ නිරුව කියවන අය හිතන්න පුළුවන්. බල්ලා, හරකා, කුකුලා, මීයා, අලියා ආදී සත්තු ගැන නිතර කතාකළත්, ඔටුව අපේ කතාබහට කොහොමවත් එන්නේ නැති සතෙක්. ඔටුව ගැන අපි දන්නේ ඉස්සර කුමාරෝදය පොතේ කියවලා තිබුණු විදියට කැම වතුර නැතුව දවස් ගණනක් වුනත් කාන්තාරේ ඇවිදින්න පුළුවන්, මොල්ලියක් කියෙන සතෙක් හැටියට විතරයි. “ ඔටුවා යනු කාන්තාරයේ නැවය ” අපි එහෙමයි ගල්ලේලේ ලිව්වේ. ලංකාවේ ඉන්න කාටත් ඒ කාලෙ ඔටුවෙක් දකින්න පුළුවන් දෙහිවල සත්තු වන්නට ගියොත් විතරයි. හුනාක් ඉස්සර කොහේද කාන්තාරේ කිත් දක්කගෙන ආපු ඔටුවෙක් සත්තු වන්නේ හිටියා. දැන් ඌ මැරිලත් ඇති කියලා හිතෙනවා. මැද පෙරදිග ගිය අපේ අය සමහර විට ඔටුවෝ දකිනවා ඇති. මේ පසුගිය මාසේ ඉඳලා ලංකාවේ ජීවත් වන අයට ඔටුව ගැන හිතන්න සිද්ධ වූණ.

වර්තමාන ලංකා රජයේ පශු සම්පත් (සත්තු පිළිබඳ) බාරව ඉන්න උප ඇමතිවරයා රජයට යෝජනා කරලා තියෙනවා අරාබියෙන් ඔටුවෝයි, ඉන්දියාවෙන් පැස්බරුයි ගෙනැත් ලංකාවේ බෝ කරන්න. ඒ වැඩේට හේතු හැටියට දක්වලා තියෙන ලංකාවට එන අරාබි සංචාරකයෝ ඔටුකිරි බොන්න ආසය, ඒ නිසා ඒ අයට දෙන්න ඔටු කිරි ඕනස, ඒක නිසාය ඔටුවෝ ගෙනැල්ලා බෝකරන්න අදහස් කරන්නේ කියලා. පැස්බරු ගෙනන්නේ උගේ බිත්තර කිකිළි බිත්තරේකට වැඩිය ලොකු නිසාත්, කුකුළෙකුට වඩා පැස්බරාගේ ඇඟේ මස් ගොඩක් තියන නිසාත්ය. ඔස්ට්‍රේලියන් සංචාරකයෝ දහ පහළොස් දෙනෙක් ලංකාවට එනවයි කිව්වොත් මේ හාදයෝ කැන්ගරු ගෙනැල්ලා බෝකරන්න පටන් ගනිවි. මේ තමයි ලංකාවේ ඇමතිවරුන්ගේ මොළේ.

මේ කතාව අහපු පරිසරවේදියෙක් ගත්කටම කිව්වේ, මේ යක්කුන්ට පියසු කියලා. ඔහු කියන්නේ ස්වභාවයෙන් රටකට හුරුවෙලා ඉන්න සත්ව වර්ගයන්ට අමතරව වෙනත් සත්තු පිටින් ගෙනැත් බෝකිරීම ඒ රටට සහ ජීවත්වන ජනකොට්ඨාශයට හානිකර බවයි. පෙර කාලයේ නෑසු විරු බොහෝ ලෙඩ රෝග, වසංගත අද විවිධ රටවල බහුලව තියෙනවා. මේ සියල්ල පරිසරය හා ජීවන තත්වයන් වෙනස් කරන්න මිනිසා ගන්න පියරවල් වල අනිසි විපාක බවයි ඔහු කියන්නේ.

අනෙක මේ වගේ වැඩ වලින් ලැබෙනවාය කියා සිතා සිටින ආර්ථික වාසි නිකම් හීන මැවීමක් පමණක් බවත් අනාගතයට තවත් බරක් වන ව්‍යාපෘති බවත් ඔහුගේ අදහසයි. මේ ආවාට ගියාට ලකුණු දාගන්න කරණ මෝඩ දේශපාලකයින්ගේ මෝඩ ව්‍යාපෘති බවත් පරිසරවේදියා කිව්වා.

මේ ඔටුවෝ ගැන කතාව පහුගිය දවස්වල ලංකාවේ පත්තරවල වෙබ් අඩවි වල නැගලා යන කොට මම ලංකාවේ අපේ නෑකමට මල්ලි වෙත හාදයෙකුගෙන් මේ ගැන ඇහුවා. ඒ මලයා කිව්වේ දැනට මේ වැඩේ විකාරයක් වගේ හුල දෙනෙකුට පෙනුණොත් ඒ යෝජනාව ගෙනාපු උප ඇමති කියන දේ තවත් පැත්තකිනුත් හිතලා බැලුවොත් ඒක පොසිටිව් හෙවත් සුබවාදී බවක් පෙනවා කියලා. එයා ඒක විස්තර කළේ මේ විදියට.

“ වෙළේගෙදර අයිසේ! දැන් බලන්න... ලංකාවේ නෑම තැනම ගස් කපලා වනාන්තර විනාස කරන හින්දා උතුරු නැගණිකර විතරක් නෙවෙයි මුළු රටම කාන්තාරයක් වෙන්න කිව්වයි. එන කොට ඒ පරිසරයේ ජීවත් වෙන්න පුළුවන් සත්තු මොකුන්ද? ඔටුවෝයි, පැස්බරුයි විතරයි... හරිද...? අතික් කාරණේ... අපිට සවුදී අරාබියේ වගේ තෙල් හම්බ වෙයි කියලා හිතනවා... එනකොට ඒ හාරන හැරිල්ලට මේක තනිකරම කාන්තාරයක් වෙනවා... ඔටුවොත් ගෙනාවම මේක තනිකරම මැද පෙරදිග රටක් වගේම පේන්න පටන් ගන්නවා... එනකොට අපේ මැදපෙර දිග යන කාන්තාවන්ට සහ පිරිමි අයට මෙහෙම රැකියාවල් කරන්න පුළුවන්... මොකද මැද පෙරදිග කියන පරිසරය මෙහේ තියන නිසා... තව වාසියක් තමයි එනකොට ඔය අරාබිකාරයින්ගෙන් අතවර විදින්න වෙන්නේ නෑහැ... ඉවත් ගමන් යන්න අවශ්‍ය නෑහැ ඉන්නේ තමන්ගේ රටේ නිසා... ඕනම නම් රට ඉඳිගස් විකකුත් ලංකාවේ වවා ගන්න පුළුවන්... ඔය ඇමතිටම කිව්ව නම්, මං හිතන්නේ ඒකක් කරලා දේවි...”

♦ වෙළේගෙදර රාළ London

හෘදරෝගී ලාංකික දුරවත් බේරාගැනීමේ පුරෝගාමියා අවසන් ගමන් ගියේය!

ජායි ලමේර මහතා
Mr Jai Lameer

සානුකම්පිත හිතක් තිබූ ජායි!

විදේශගතව සිටියත් තමා උපන් මාතෘ භූමිය ශ්‍රීලංකාවට විශාල මෙහෙවරක් ඉටුකළ අතිශය කාරුණික හදවතක් හදිසියේම නැවතුණු පුළුන් ඇසු ලන්ඩනයේ බොහෝ දෙනෙක් තවම කම්පා වෙති. ශ්‍රීලංකාවට මර්සි මිෂන් හෙවත් සානුකම්පිත මෙහෙවර එක්සත් රාජධානියේ සිට ගෙනයන්නට පුරෝගාමීවූ අල්නාජ් ජායි ලමේර මහතාගේ අවමඟුල ජනවාරි 11 දින සරේ ප්‍රාන්තයේ ක්‍රොයිඩන්හිදී සිදුවිය.

ලන්ඩනයේ සුප්‍රකට ළමා රෝහලක් වන ගයිස් තොම්ප්සන් රෝහලේ සේවයේ නියුක්ත විශේෂඥ වෛද්‍යවරුන් හා හෙද හේදියන්ගෙන් යුත් කණ්ඩායමක් වසරකට වරක් ශ්‍රීලංකාවට ගොස් එහි හෘද රෝගී ළමයින් සොයා ඔවුන් නොමිලයේ සුවපත් කිරීමේ කාර්යයක යෙදී සිටිති. එය හදුන්වා ඇත්තේ **Mercy Mission** හෙවත් සානු කම්පිත මෙහෙවර නමිනි. 2002 සිට මේ වෛද්‍ය කණ්ඩායම හත්වරක් ශ්‍රීලංකාවට ගොස් ගාල්ලේ කරාපිටිය රෝහලේදී සාර්ථක සැත්කම් මගින් ලාංකික දරුවන් විශාල සංඛ්‍යාවක් සුවපත්කර ඇත.. මෙම උතුම් කටයුත්තට අවශ්‍ය මුදල්

ප්‍රතිපාදන හා පහසුකම් සංවිධානය කරමින්, සපයමින් මූලික අත්වැල වූයේ ජායි ලමේර මහතාය. ඔහු නොවන්නට එවැන්නක් කිසිදාක සිදු නොවේ.

මෙම මානුෂික සත්කාරයට හේතුව වූයේ ජායි ලමේර 2000 වසරේ ලන්ඩනයේදී බයි පාස් සැත්කමකට භාජනය වීමයි. ඔහුට ප්‍රතිකාර කළ වෛද්‍ය විශේෂඥයා සමග මිත්‍ර වූ ජායි, ශ්‍රීලංකාවේ හෘදයාබාධ වලින් පෙළෙන ළමයින් ගැනද, එහි වෛද්‍ය පහසුකම් අඩුකම ගැනද විස්තර කළේය. ඒ කරුණු නිසාම එම වෛද්‍යවරයා ඇතුළු වෛද්‍ය පිරිසක්ම ශ්‍රී ලංකා වට ගොස් නොමිලයේ ප්‍රතිකාර කරන්නට කැමති වූහ. කායානිය සාර්ථක විය.

ජායිගේ අකල් විශේෂයෙන් ඔහුගේ ආදරණීය බිරිඳ ජයන්ති ද, දුටු හා පුතාද, මුහුදුබැර මිනිබිරියන්ද පමණක් නොව, ලන්ඩන යේ ඔහු ගැන දන්නා සියලු හිත මිතුරෝ අතිශයින් දුක් වෙති. සැබැවින්ම ඔහු උපන් රට ගැන නිතර සිතූ, ඒ වෙනුවෙන් විශාලතම මෙහෙවරක් ඉටු කළ අවංක ලංකා පුත්‍රයෙකි.

ජායි ලමේර මහතාට නිවන් සැප ලැබේවා!
♦ දයා